

Arrest

nr. 153 256 van 24 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 april 2009 dient de echtgenote van de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 6 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de echtgenote van de verzoekende partij een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard alsook een beslissing houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 23 september 2011 dienen de verzoekende partij en haar echtgenote een asielaanvraag in.

1.4. Op 19 januari 2012 dienen de verzoekende partij en haar echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 29 maart 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voornoemde beslissing dienen de verzoekende partij en haar echtgenote een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Op 22 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partij en haar echtgenote een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.7. Bij arrest nr. 84 774 van 17 juli 2012 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.5.

1.8. Op 22 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij en ten aanzien van haar echtgenote een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.9. Op 14 maart 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.10. Op 17 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.03.2013 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie, namelijk het feit dat betrokkene Nederlands heeft geleerd, dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, dat hij gewerkt heeft en dat hij aanbevelingsbrieven voorlegt van vrienden en kennissen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg samen met zijn echtgenote, U.O. (...), op 23.09.2011 asiel aan in België. Hun aanvraag werd op 29.03.2012 afgesloten met een beslissing van weigering van vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door het

Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen. Zij gingen hiertegen in beroep, maar ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde op 19.07.2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hun op 27.08.2012 betekend. Zij verkozen echter hieraan geen gevolg te geven en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 11 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene verwijst naar de medische toestand van zijn jongste zoon, O.E. (...), en hij verklaart dat de verplichting om terug te keren en zijn zoon hier achter te laten een onmenselijke behandeling zou betekenen en een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen gezondheidsproblemen van het jongste kind vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Uit de studie van het administratief dossier blijkt een aanvraag op basis van artikel 9ter werd ingediend en dat deze op 22.05.2012 onontvankelijk werd verklaard, aan de ouders betekend op 01.06.2012. Zij dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar deze procedure is niet schorsend;

Ook beschikt het gezin van betrokkene niet over verblijfsrecht in België en kan zijn gezin dus met betrokkene terugkeren naar het land van herkomst. Zodoende is er geen sprake van een verbreking van de familiale banden. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd op 27.08.2012 aan betrokkene en zijn echtgenote betekend. De kinderen volgen hierbij de administratieve situatie van de ouders.

Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft dient te worden opgemerkt dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing vindt. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs, terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds september 2012 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf.

Betrokkene haalt ook aan dat hij en zijn echtgenote in België werken om voor hun zoontjes te kunnen zorgen. Echter beschikt betrokkene, evenmin als zijn echtgenote, niet over de officiële toestemming om in België betaalde arbeid te verrichten. Bijgevolg kan dit argument niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 9bis en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht in samenhang gelezen met het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

3.2. Het eerste en enig middel zet de verzoekende partij vervolgens uiteen als volgt:

“Eerste ondedeel: schending van het aangevoerde middel doordat niet in concreto wordt gemotiveerd waarom de aangehaalde medische elementen niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

In de bestreden beslissing worden de medische problematiek van de jongste zoon van verzoeker, O.E. (...), besproken zeggende dat artikel 9ter Vw. geldt als:

“(…) een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een meische aandoening. De hier ingeroepen gezondheidsproblemen van het jongste kind vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoeken aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven”.

En verder:

“Uit de studie van het administratief dossier blijkt een aanvraag op basis van artikel 9ter werd ingediend en dat deze op 22.05.2012 onontvankelijk werd verklaard, aan de ouders betekend op 01.06.2012. Zij dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar deze procedure is niet schorsend”.

Ten onrechte.

Het bestaan van een medische aanvraagprocedure, ontslaat verwerende partij er niet van om alle elementen, ook de medische elementen, in rekening te brengen bij het beoordelen van de bijzondere omstandigheden.

Niets belet uiteraard dat bepaalde medische elementen niet leiden tot een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter Vw., doch wel een bijzondere omstandigheid uitmaken die het de vreemdeling onmogelijk, minstens bijzonder moeilijk maken om de aanvraag 9bis Vw. in te dienen in het herkomstland.

Temeer verwerende partij bevestigt dat zij kennis heeft dat de medische aanvraag werd verworpen.

In voorkomend geval moet DVZ de afwijzing van de medische elementen in de 9bis-aanvraag motiveren. DVZ mag niet alleen verwijzen naar artikel 9ter Verblijfswet (RvV 17 februari 2010, 38.847):

« 3.2. En l'espèce, le Conseil observe qu'à l'appui de sa demande d'autorisation de séjour, la requérante avait invoqué son souhait « de poursuivre son suivi médical suite à des ennuis de santé antérieurs ». Or, quand bien même cet argument était formulé de manière floue et non étayée, ce que la décision attaquée ne relève nullement, il se devait formellement de recevoir une réponse autre qu'un simple renvoi à la procédure de l'article 9 ter de la loi précitée du 15 décembre 1980, pareil élément pouvant, le cas échéant, constituer une circonstance exceptionnelle au sens de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980, sans s'inscrire nécessairement dans le cadre de l'article 9 ter de ladite loi ».

Vrije vertaling :

3.2. de Raad merkt op in deze zaak dat verzoekster in het kader van diens aanvraag tot verblijfsmachtiging, heeft aangevoerd dat hij hoopt « de medische behandeling verder te zetten van zijn bestaande gezondheidsproblemen ». Hoewel dit argument vaag en niet-gedetailleerd is, hetgeen de bestreden beslissing nergens opwerpt, volstaat het niet als motivatie zich er toe te beperken te verwijzen naar de procedure van artikel 9ter wet van 15 december 1980; diezelfde elementen kunnen weldegelijk een bijzondere omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, zonder zich noodzakelijkerwijs in te schrijven in het kader van artikel 9bis van de genoemde wet.

In een ander arrest oordeelde Uw Raad mutadis mutandis (RvV 29 april 2010, nr. 42.699):

« 3.1. Le Conseil rappelle que dans le cadre d'une demande d'autorisation de séjour introduite sur la base de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980, l'appréciation des «circonstances exceptionnelles» auxquelles se réfère cette disposition constitue une étape déterminante de l'examen de la demande, dès lors qu'elle en conditionne directement la recevabilité en Belgique, en dérogation à la règle générale d'introduction dans le pays d'origine ou de résidence de l'étranger, et ce quels que puissent être par ailleurs les motifs mêmes pour lesquels le séjour est demandé. Il a par ailleurs déjà été jugé que les « circonstances exceptionnelles » précitées sont des circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande de séjour, que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées doit être examiné par l'autorité administrative dans chaque cas d'espèce, et que si celle-ci dispose en la matière d'un large pouvoir d'appréciation, elle n'en est pas moins tenue de

motiver sa décision et de la justifier adéquatement (en ce sens, notamment : C.E., n° 107.621, 31 mars 2002 ; CE, n° 120.101, 2 juin 2003).

(...)

3.2. S'agissant des deux premières branches du moyen unique et, plus précisément, de l'argument du requérant relatif à sa situation médicale, force est de constater que les éléments médicaux invoqués par le requérant, même s'ils étaient formulés de manière floue et non étayée (ce que la décision attaquée ne relève pas), se devaient formellement de recevoir une réponse autre qu'un simple renvoi à la procédure de l'article 9 ter de la loi précitée du 15 décembre 1980. En effet, ces éléments peuvent le cas échéant constituer des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980. Le requérant et sa situation médicale ne s'inscrivent pas nécessairement dans le cadre de l'article 9 ter de ladite loi. La décision attaquée n'est donc pas adéquatement motivée ».

Vrije vertaling :

3.1. De Raad herinnert eraan dat in het kader van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis Wet 15 december 1980, de beoordeling van het bestaan van « bijzondere omstandigheden » vernoemd in deze bepaling, maakt een doorslaggevende fase uit in het onderzoek van de aanvraag, in de mate dat dit een ontvankelijkheidsvereiste uitmaakt als uitzondering op de algemene regeling dat deze aanvraag dient ingediend te worden in het land van herkomst of gewoonlijke verblijfplaats van de vreemdeling. Ongeacht welke de gronden zijn waarop het verblijf werd gevraagd, het werd reeds eerder bevestigd in de rechtspraak dat de "buitengewone omstandigheden" voornoemd, omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling onmogelijk, minstens bijzonder moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar zijn herkomstland om aldaar de formaliteiten van deze aanvraag te vervullen. Het uitzonderlijk karakter van deze omstandigheden worden door de administratieve overheid onderzocht in elk specifiek geval. Dat de overheid beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid, ontslaat haar niet van de verplichting om haar beslissing te motiveren en adequaat te verantwoorden (in die zin: RvV nr. 107.621, 31 maart 2002; RvV 120.101, 2 juni 2003).

3.2. het gaat over de twee eerste onderdelen van het enig middel en meer in het bijzonder, het argument van verzoeker met betrekking tot zijn medische situatie. Er dient vastgesteld te worden dat de medische elementen ingeroepen door verzoeker, zelfs waar zijn eerder vaag en weinig gedetailleerd werden uitgewerkt (hetgeen de bestreden beslissing niet opwerpt), een formeel gemotiveerde beoordeling vereisen meer dan de loutere verwijzing naar de procedure van artikel 9ter Wet 15 december 1980. Deze elementen kunnen in voorliggend geval weldegelijk een bijzondere omstandigheid zoals bedoeld in artikel 9bis wet 15 december 1980, uitmaken. Verzoeker en zijn medische situatie vallen niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 9ter genoemde wet. De bestreden beslissing is aldus niet adequaat gemotiveerd"

Kortom de bestreden beslissing kon niet wettig weigeren om de aangehaalde medische elementen te onderzoeken in het licht van de bijzonder omstandigheden vereist in artikel 9bis Vw.

Het aangevoerde middel is dan ook gegrond.

Tweede onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen omdat in de bestreden beslissing op algemene wijze wordt geponeerd dat elementen die wijzen op bindingen met België, niet in aanmerking komen bij het beoordelen van de bijzondere omstandigheden.

Op 18 maart 2013 diende verzoeker een omstandig gemotiveerde aanvraag in bij de Burgemeester van zijn verblijfplaats tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vw. dat stelt:

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven".

In het verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij zich bevindt in bijzonder omstandigheden, wijzende ondermeer op allerlei elementen die zijn bindingen met België ondersteunen, en die het voor hem bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

In de bestreden beslissing worden de aangevoerde bindingen met België (cursussen, integratie, vriendenkring, ...) opgesomd besluitende hierover (stuk 1):

"De elementen van integratie (...) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RVS 9 december 2009, nr. 198.769)".

In de bestreden beslissing wordt akte genomen van de aangevoerde "bindingen met België", waarvan de echtheid op geen enkel moment wordt betwijfeld. De bestreden beslissing overweegt echter dat geen rekening kan gehouden worden met elementen van integratie en verblijf aangezien dit enkel betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag.

Ten onrechte.

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Deze omstandigheden kunnen zowel in België liggen als buiten het Rijk (Parl.St. Doc 51-2478/008, p 10, RVS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003, nr. 4; Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 december 2006, B.S. 4 juni 2007, p. 7).

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent enkel dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (RVS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003 N° 4).

Uit artikel 9bis Vw. kan nergens de voorwaarde afgeleid worden dat geen rekening mag gehouden worden met integratie, talenkennis, sociale contacten, ...

Het betreft in voorkomend geval een louter stereotype, weinig zeggende motivering. Verwerende partij verwerpt de aangehaalde elementen van integratie zondermeer, doch geeft nergens enige uitleg waarom deze elementen in voorkomend geval niet wijzen op een bijzondere omstandigheid.

Verzoeker verwijst mutadis mutandis naar een arrest nr. 99 287 van 20 maart 2013, waarin Uw Raad overweegt:

“3.2. En l'espèce, le Conseil observe qu'à l'occasion de la demande d'autorisation de séjour visée au point 1.2. du présent arrêt, le requérant a fait valoir, à tout le moins, qu'il séjourne en Belgique depuis 2004, qu'il parle couramment le français, qu'il s'est parfaitement intégré aux us et coutumes du peuple belge, et notamment, qu'il s'y est fait des amis. A cet égard, la décision attaquée comporte le motif suivant : « [...] Il convient toutefois de souligner qu'on ne voit raisonnablement pas en quoi ces éléments justifieraient une régularisation : en effet, une bonne intégration dans la société belge et un long séjour sont des éléments qui peuvent, mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour (C.E, 14 juillet 2004, n° 1333.915). Dès lors ces éléments ne peuvent constituer un motif suffisant pour justifier une régularisation de séjour dans le chef de l'intéressé ».

Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défendresse estime que, à tout le moins, la durée du séjour. L'absence d'exigence de l'explicitation des motifs des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans la mesure où le motif susmentionné ne semble être qu'une position de principe de la partie défendresse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, et non de l'appréciation

de la situation invoquée par le requérant dans sa demande, tandis qu'en l'occurrence, l'examen des pièces versées au dossier administratif ne permet, par ailleurs, pas d'invalider ce constat »

Vrije vertaling :

In voorliggend geval, de Raad stelt vast dat naar aanleiding van de verblijfsaanvraag bedoeld in punt 1.2. van huidig arrest, de verzoeker alleszins heeft aangevoerd dat hij in België verblijft sinds 2004, dat hij vlot Frans spreekt, dat hij volledig is geïntegreerd in de gebruiken en gewoonten van het Belgisch volk, en meer in het bijzonder, dat hij er vrienden heeft gemaakt. Betreffende dit argument voert de bestreden beslissing volgend motief aan :” (...) Er moet benadrukt worden dat men in redelijkheid niet inziet waarom deze elementen een regularisatie zouden verantwoorden: inderdaad, een goede integratie in de Belgische samenleving zijn elementen die kunnen, maar niet moeten leiden tot een verblijfsmachtiging (RVS 14 juli 2004, n° 133.915). Aldus kunnen deze elementen niet aangenomen worden als voldoende verantwoording om een verblijfsregularisatie aan verzoeker toe te kennen”.

Er dient vastgesteld te worden dat deze motivering niet kan aangenomen worden als voldoende, aangezien zij niet toelaat de redenen te begrijpen waarom, in dit concreet geval, verwerende partij meent dat op zijn minst de duur van het verblijf in hoofd van verzoeker en zijn integratie niet van die aard zijn om hem een verblijfsmachtiging toe te kennen. De afwezigheid van de vereiste verduidelijking van de motieven in de bestreden beslissing kan niet rechtgezet worden, in de mate dat het voornoemde motief slechts een principieverklaring door verwerende partij lijkt te zijn, afgeleid uit een arrest van de Raad van State, en niet de appreciatie van een situatie aangevoerd door verzoeker in zijn aanvraag; een onderzoek van de stukken in het administratief dossier is niet bij machte deze vaststelling te weerleggen”.

In navolging van het voornoemde arrest, moet dus aangenomen worden dat een draagkrachtig motief de verzoekende partij moet toelaten te begrijpen waarom de aangevoerde elementen niet worden aangenomen. Uw Raad oordeelde (arrest nr. 99 783 van 26 maart 2013):

“De Raad benadrukt dat een bestuurlijke beslissing de bestuurder minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden”.

(eigen onderlijning)

Aan deze motiveringsplicht is niet voldaan wanneer enkel in algemene bewoordingen wordt gesteld, zoals in casu, dat de aangevoerde elementen niet volstaan.

De administratie had kunnen oordelen dat de integratie-elementen en de lokale duurzame verankering in hoofde van verzoeker zoals aangevoerd en gestaafd in de aanvraag, in dit concreet geval niet volstonden, mits de nodig motivering, doch kan niet zondermeer op algemene en stereotype wijze stellen dat integratie niet in aanmerking komt voor regularisatie.

Er wordt niet op concrete wijze gemotiveerd, waarom in voorliggend geval, de integratieinspanning niet weerhouden kunnen worden als bijzondere omstandigheid..

Hierdoor wordt de motiveringsplicht geschonden."

3.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Hierbij wordt uitvoerig ingegaan op de verschillende door de verzoekende partij aangehaalde elementen en telkens *in concreto* toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen.

Betreffende de door de verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde elementen van integratie (kennis van het Nederlands, het volgen van een cursus maatschappelijke oriëntatie, werk en het voorleggen van aanbevelingsbrieven van vrienden en kennissen), motiveert de verwerende partij dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, daar deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Betreffende de scholing van de kinderen, motiveert de verwerende partij dat dit niet aanzien kan worden als buitengewone omstandigheid daar de verzoekende partij niet aantoonst dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Betreffende het feit dat de verzoekende partij en haar echtgenote in België werken, merkt de verwerende partij op dat noch de verzoekende partij noch haar echtgenote over de officiële toestemming beschikt om in België betaalde arbeid te verrichten zodat dit element niet als buitengewone omstandigheid kan weerhouden worden.

De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing de aangehaalde elementen van integratie zondermeer verwerpt en nergens enige uitleg geeft waarom deze elementen in voorkomend geval niet wijzen op een bijzondere omstandigheid. Immers blijkt uit wat voorafgaat dat de verwerende partij wel degelijk met de door de verzoekende partij aangehaalde elementen van integratie rekening heeft gehouden doch oordeelde dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

Nu de verwerende partij concreet heeft gemotiveerd in het licht van de opgeworpen buitengewone omstandigheden en dit op een pertinente en draagkrachtige wijze en niet blijkt dat ten onrechte op bepaalde punten geen motivering is voorzien, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de motivering een stereotype en weinigzeggende motivering betreft. Ten overvloede dient geduid te worden dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de weergegeven motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is

gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht niet zou zijn bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.4. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

3.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden

waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.7. In een eerste onderdeel van het middel voert de verzoekende partij aan dat niet *in concreto* wordt gemotiveerd waarom de aangehaalde medische elementen (in hoofde van haar zoon) niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. De verzoekende partij meent dat het bestaan van een medische aanvraagprocedure de verwerende partij er niet van ontslaat om ook de medische elementen in rekening te brengen bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden, dat immers niets belet dat bepaalde elementen niet leiden tot een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet doch wel een bijzondere omstandigheid uitmaken die het een vreemdeling onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen in het herkomstland, dat in voorkomend geval de Dienst Vreemdelingenzaken de afwijzing van de medische elementen in de 9bis aanvraag moet motiveren. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad en besluit dat de verwerende partij niet kon weigeren om de aangehaalde medische elementen te onderzoeken in het licht van de bijzondere omstandigheden vereist in artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij bekritiseert hiermee volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Betrokkene verwijst naar de medische toestand van zijn jongste zoon, O.E. (...), en hij verklaart dat de verplichting om terug te keren en zijn zoon hier achter te laten een onmenselijke behandeling zou betekenen en een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen gezondheidsproblemen van het jongste kind vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Uit de studie van het administratief dossier blijkt een aanvraag op basis van artikel 9ter werd ingediend en dat deze op 22.05.2012 onontvankelijk werd verklaard, aan de ouders betekend op 01.06.2012. Zij dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar deze procedure is niet schorsend;

Ook beschikt het gezin van betrokkene niet over verblijfsrecht in België en kan zijn gezin dus met betrokkene terugkeren naar het land van herkomst. Zodoende is er geen sprake van een verbreking van de familiale banden. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd op 27.08.2012 aan betrokkene en zijn echtgenote betekend. De kinderen volgen hierbij de administratieve situatie van de ouders.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 maart 2013, wat de buitengewone omstandigheden betreft, onder meer het volgende stelde:

“Allereerst is het zo dat verzoeker zijn zoon ziek is. Hierdoor heeft zijn zoon meer verzorging nodig, waardoor hij zijn gezin niet kan en wil verlaten om de aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen (...). Daarenboven maakt het verplichten van een vader om zijn zieke zoon achter te laten een onmenselijke behandeling uit en schendt dit dus artikel 3 EVRM.” De verzoekende partij voegt verschillende medische verslagen bij betreffende de ziekte van haar zoon waaruit ‘Encompresis (ernstig) en lichte urinaire incontinentie’, ‘sacrale agenese’ en ‘caudaal regressie syndroom’ blijkt.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij op dit punt dat de vreemdelingenwet, wat de artikelen 9bis en 9ter betreft, duidelijk heeft voorzien in twee van elkaar te onderscheiden procedures en dat de door de verzoekende partij ingeroepen medische problemen van haar zoon buiten de context vallen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt dat geen verder gevolg kan worden gegeven aan de door de verzoekende partij ingeroepen medische problemen in het kader van de procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 9bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

[...]

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

De vaststelling dringt zich op dat de verzoekende partij zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf ter staving van de buitengewone omstandigheden beriep op medische elementen zoals zij, samen met haar zoon en echtgenote, deze reeds inriep in het kader van een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat zij, samen met haar zoon en echtgenote, reeds op 12 januari 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend waaruit blijkt dat zij de volgende medische aandoeningen van haar zoon inriep ter ondersteuning van voormelde aanvraag *“De medische getuigschriften stellen dat verzoeker kampt met een incontinentieprobleem ten gevolge van een misgroeiing in de ruggesgraat. Er wordt een levenslange incontinentie verwacht. Behoudens operatieve ingreep zal verder verlamming optreden en verzoeker niet langer kunnen lopen.”* Uit de aan de voormelde aanvraag gevoegde stukken, meer bepaald het standaard medisch getuigschrift, blijkt dat de zoon van de verzoekende partij lijdt aan ‘encompresis en urinaire incontinentie’ – ‘congenitale agenese’ – ‘caudaal regressie syndroom’. Ook in het kader van de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis beriep de verzoekende partij zich op deze aandoeningen van haar zoon, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

De wetgever heeft in voormelde wetsbepaling uitdrukkelijk bepaald dat elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*), blijkt ook dat het de betrachting van de wetgever was om *“[...] opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.”* Er blijkt derhalve niet dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte niet is overgegaan tot een inhoudelijke beoordeling van de ingeroepen medische elementen of dat zij hierin ten onrechte – met verwijzing naar de onderscheiden procedures waarin de wetgever heeft voorzien – heeft vastgesteld dat *in casu* de ingeroepen medische elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Waar verzoekende partij verwijst naar arresten van de Raad, dient erop te worden gewezen dat rechtspraak in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde heeft.

3.8. In een tweede onderdeel van het middel voert de verzoekende partij aan dat de door haar aangevoerde bepalingen geschonden worden doordat op algemene wijze wordt geponeerd dat elementen die wijzen op bindingen met België niet in aanmerking komen bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden. De verzoekende partij meent dat zij in haar aanvraag heeft aangevoerd zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die het voor haar bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in te dienen in het buitenland door te wijzen op elementen van bindingen met België. Zij wijst erop dat haar integratie niet betwist wordt, doch dat de bestreden beslissing ten onrechte overweegt dat geen rekening kan gehouden worden met elementen van integratie en verblijf aangezien deze betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag. De verzoekende partij stelt verder nog dat nergens uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet de voorwaarde kan afgeleid worden dat geen rekening mag gehouden worden met integratie, talenkennis, sociale contacten. Voorts meent zij nog dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom deze elementen in voorkomend geval niet wijzen op een bijzondere omstandigheid. De verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad en meent dat de motieven moeten toelaten te begrijpen waarom de aangevoerde elementen niet worden aangenomen. De verzoekende partij meent dat niet zondermeer op algemene en stereotype wijze kan gesteld worden dat integratie niet in aanmerking komt voor regularisatie, dat immers niet op concrete wijze wordt gemotiveerd waarom in voorliggend geval de integratie-inspanningen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden.

De verzoekende partij bekritiseert hiermee volgend motief van de bestreden beslissing:

“De elementen van integratie, namelijk het feit dat betrokkene Nederlands heeft geleerd, dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, dat hij gewerkt heeft en dat hij aanbevelingsbrieven voorlegt van vrienden en kennissen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Vooreerst wijst de Raad erop dat in zoverre de verzoekende partij meent dat zij wel buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die het voor haar bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in te dienen in het buitenland door te wijzen op elementen van bindingen met België/integratie, zij het louter niet eens is met de bestreden beslissing doch hiermee de concrete motieven van deze beslissing niet weerlegt.

De motivering met betrekking tot de integratie/bindings met België van de verzoekende partij dient te worden samen gelezen met het globale oordeel dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het voor haar niet mogelijk zou zijn om de verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen. Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie/bindings met België niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen tot de gegrondheid van de aanvraag behoren. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom deze elementen van integratie en bindingen met België in voorkomend geval niet wijzen op een bijzondere omstandigheid.

De verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de beslissing stereotiep en op algemene wijze gemotiveerd is. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, waarbij alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen worden toegelicht om welke reden deze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aangenomen.

Deze motivering dat de ingeroepen elementen van integratie/bindings met België niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen tot de gegrondheid van de aanvraag behoren is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en bindingen met België, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden. Het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, betreffen elementen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag.

Dit vindt grondslag in de vaste rechtspraak van de Raad van State, die in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 onder meer heeft gesteld *“dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend;”*

De gemachtigde kan dan ook in redelijkheid oordelen, in overeenstemming met deze vaste rechtspraak van de Raad van State, dat de aangevoerde integratie-inspanningen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag. Ook in het verzoekschrift laat de verzoekende partij na aannemelijk te maken op welke manier deze elementen het voor haar bijzonder moeilijk maken om (tijdelijk) terug te

keren naar het land van herkomst en daar de verblijfsaanvraag in te dienen en dus als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, voegt de gemachtigde geen voorwaarden toe aan de wet door elementen van integratie, talenkennis, sociale contacten of elementen die de gegrondheid van de aanvraag betreffen niet te beschouwen als buitengewone omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase, maar interpreteert hij daarmee dit begrip, conform de interpretatie van de rechtspraak van de Raad van State, zoals verduidelijkt in het hierboven geciteerde arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. De wet bepaalt immers niet uitdrukkelijk wat buitengewone omstandigheden zijn, hetgeen impliceert dat de wetgever dienaangaande voor een ruime discretionaire bevoegdheid in hoofdte van de gemachtigde heeft geopteerd.

De verzoekende partij verwijst nog naar arrest nr. 99 287 van de Raad van 20 maart 2013, waarvan zij meent dat het *mutatis mutandis* kan worden toegepast. De Raad wijst er echter op dat in dit arrest de beslissing tot weigering van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet door de Raad werd vernietigd omdat daarin werd gemotiveerd dat het bestuur niet inziet waarom de aangevoerde elementen een regularisatie zouden verantwoorden en dat een goede integratie en een langdurig verblijf in het Rijk kunnen, maar niet moeten leiden tot een verblijfsmachtiging, hetgeen geen afdoende motivering uitmaakt. Dergelijke motivering laat de bestuurde immers niet toe om te begrijpen waarom, in het concrete geval, het bestuur meende dat de aangehaalde elementen niet van die aard zijn dat ze een verblijfsmachtiging verantwoorden. De redenering van de Raad in dit arrest kan echter niet naar analogie *in casu* worden toegepast, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, nu de aard en de motiveringen van de respectievelijke bestreden beslissingen geenszins vergelijkbaar zijn. De thans bestreden beslissing behelst immers een onontvankelijkheidsbeslissing waarin wordt gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Terwijl de beslissing die bij het voormeld arrest van de Raad werd vernietigd een ongegrondheidsbeslissing was waarin uiteraard juist wel de aangevoerde integratie-elementen op afdoende en voor de bestuurde duidelijke wijze in de beoordeling moesten worden betrokken.

3.9. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.10. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat dit beginsel geschonden zou zijn, nu zoals hierboven werd gesteld, zij niet aannemelijk maakt dat een voorwaarde werd toegevoegd aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). De verzoekende partij laat na aan te tonen in welk opzicht de bestreden beslissing een schending zou inhouden van het vertrouwensbeginsel. De schending ervan kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER